

ning, fremkom ved Renterne af Jordfondens Midler, uden at vi behøvede et direkte Tilskud fra Statskassen. Derfor har jeg ikke det mindste imod, tværtimod, jeg mener, det vilde være meget heldigt, om vi efterhaanden opsamlede ret betydelige Kapitaler i Statens Jordfond. Som der gentagne Gange er gjort opmærksom paa — jeg skal ikke komme nærmere ind paa det — har vi ved Siden af den Udstykning, der skal finde Sted efter Loven af 4. Oktober 1919, den gamle Husmandslov, som naturligvis er gældende i de sønderjydske Landsdele ligesom alle andre Steder i Landet.

Det ærede Medlem udtaler stadig, at de nede i Sønderjylland vil have Lov til at leve som frie Mænd paa fri Jord, at de ikke vil ind under de Tvangsbestemmelser, som findes her. Denne Paastand fra det ærede Medlems Side om, at Bestemmelserne i Loven af 1919 fortrinsvis skulde have Karakter af Tvangsbestemmelser, er allerede gentagne Gange gendrevet. Man kan ikke læse alle Love op, men jeg forsikrer det ærede Medlem, at hvis han blot vil læse 5—6 Paragraffer i den gamle Husmandslov af 1917 op, vil han finde, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinholt for nylig var inde paa, at det samme Tilsyn findes i begge Husmandslove, saa de paagældende heller ikke efter den gamle Husmandslov har Lov til at skalte og valte, som de vil.

Jeg har saa nævnt et Eksempel som Bevis paa, at i alt Fald i de sidste Aar, i de abnorme Tider, vi har haft, har det i mange Tilfælde været bedre at faa Jord efter Loven af 4. Oktober 1919, fordi Rammerne her var videre. Og jeg vil bede det ærede Medlem Hr. Refshauge og andre ærede Medlemmer lægge Mærke til det Eksempel, jeg fremdrog fra Udstykningen af en Herregaard, hvor vi altsaa gik op fra 12—13 Tdr. Land til 17—18 Tdr. Land for de største Brugs Vedkommende, for at de paagældende overhovedet kunde faa Trækraft til at drive Jorden. Det vilde have været umuligt at give de paagældende et saa stort Areal under de snævre Rammer, der var gældende i den gamle Husmandslov. Det var udmærket Jord, der var Tale om, og jeg vil antage, at man ikke kunde være gaaet højere end til 8, højst 9 Tdr. Land, hvis man skulde have holdt sig indenfor de Rammer, som er fastsat i den gamle Husmandslov. Det ærede Medlem Hr. Ulrich var utilfreds med, at man kunde gaa op til 16—18 Tdr. Land. Det er naturligvis ganske undtagelsesvis, at det sker, men under specielle Omstændigheder er det en given Sag, at man maa have Lov til at gaa noget højere end til det, der

er fastsat i Loven; det almindelige er naturligvis 10—14 Tdr. Land.

Med Hensyn til, hvad jeg sagde om disse snævre Rammer, fik jeg ogsaa Tilslutning fra den højtærede Minister, idet han gav mig Ret i, at Brugene efter Loven af 4. Oktober 1919 kan blive større og bedre, end de kan efter den gamle Husmandslov. Og hvis de vordende Landbrugere i de sønderjydske Landsdele blev gjort fuldt bekendt med, hvorledes vor Lovgivning er paa dette Omraade, saa tror jeg, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Refshauge vil være af den Anskuelse, at de fleste vil søge Jord efter Lov af 4. Oktober 1919.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich udtalte sig om min store Kærlighed til Loven af 4. Oktober 1919. Jeg har allerede flere Gange betonet, at jeg ikke for Tid og Evighed vil sværge til denne Lov. Det var en Nyorientering, vi gik til i 1919, det vil jeg bekende; jeg var med dertil, og jeg var absolut stemt for at gaa til en Nyordning her for at se, hvorledes den vilde virke i en Aarrække. Jeg mener, at jeg med de Udtalelser, jeg har fremsat, holder mig paa akkurat samme Linie, som vi var inde paa i de Love, som blev vedtaget i 1919, og jeg tror, det vil være heldigt, at vi fremdeles følger disse Linier et Stykke Tid, i hvert Fald en Del Aar ud i Fremtiden.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich vilde benægte Rigtigheden af min Udtalelse om, at Domænejorden og Lens- og Stamhusjorden var beslægtede. Men jeg synes alligevel, det ærede Medlem, idet han sagde, at Domæner var rene Statsejendomme, gav til Kende, at der er beslægtede Forhold til Stede mellem Domænejord og Jord fra Len og Stamhuse. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved det. Det ærede Medlem udtalte endelig, at naar der undertiden blev købt for daarlig Jord til Udstykning efter den gamle Husmandslov, saa var det de Menneskers egen Skyld. Men der maa det ærede Medlem huske paa, hvordan det gaar for sig i det praktiske Liv: ganske unge, ukyndige Mennesker staar tidt overfor nogle drevne Handelsmænd, og da er det meget vanskeligt for dem fuldt ud at kunne bedømme, hvor stor Pris de kan give for Jorden. I hvert Fald ser man tidt og mange Gange, at de køber Jorden alt for dyrt. Jeg antager, det er Grunden til, at den højtærede Minister har sat sig i Bevægelse for at minde Husmandskommissionerne om, at de maa føre nøje Indseende med, at Jorden ikke betales for dyrt. Jeg vilde meget ønske, man vil gaa saa vidt som overhovedet gør ligesom med Hensyn til dette Forhold.